

רחל פורמן אלבז

תמה חזק

*

העורבים השחרים של גיאורג טרקל
חגים בתוך ראשי
מטלטלים אותי טרם יקיצה

לכבוד ויליאם בלייק

חרש פוסעים הנמרים
כפותיהם דורכות בעז
עורם בוהק, נלוש ברוח והאדמה בוכיה
שב חרס הבית לאיתנו ובהביטי בזכוכיות
קורנת שמש, פרפר נסק, חרש פוסעים הנמרים.

*

אדם ירא את מותו
מלקט את שנות חייו
ומביאן אל בית התפלה.

שושנת המרחקים

סנונית ההרים נגעה בי
על פני ימים רחפה כמטטלת, זו
עוף ההרים שזמן הנקיקים

*

לאן נעלמה ההעזה בשירי
בשמלה השחורה שהלבינה את פני
בהארה שבאה לכבות את החשך
עוטפת עצמי כעת בשבל מלים
לזמן הקצוב שנותר.

ב.

המבקרים על סף תהום:
מים כבירים הפותחים את ברזי כל העולם כלו
נהרות שוצפים, תכלים עם לבנים -
זו שושנת המרחקים.

*

רשמים

הבל פי על זגוגית החלון
זכרון ילדות כשבחוץ כפור
ונתן לציר על החלון בהבל הפה
אף נשמר החותם לזמן מה

"את פגע רע" אמר

איש לא העלה בדעתו

את אשר העליתי

אכן כבדה הדרדרה אל סף תהום

אפשר כי מעדתי כל השנים הללו

היכן אהיה בבוא הזמן?

כמעט קט יוגף התריס

כמעט קט יוגף התריס
תכן הדף בעלה
ישנו חלום עירם כחלד
ועומדים הרגבים ומדליקים
את הנורה האדמה בקצה הערב והדרדך -
והשקט מולך והים גועש ומפרפר באגרוף -
הן סוף לכל. כלוא הכל. הן סוף.

מתוך: כציפור בודד על גג

מתוך: דממת חול נשפך